



**Prava Engleskoj**  
gajimo iskrene osjećaje prijateljstva i odanosti. Mi se nadamo da će nas Velika Britanija uvijek pomoći u našim naporima na očuvanju mira, i poslijeratno obnovi. Velike mogućnosti ekonomskih veza s Velikom Britanijom pokušali smo iskoristiti sklapanjem trgovačkih ugovora koji je nedavno zaključeni na bazi najvećeg ovlaštenja. U najkraće vrijeme bit će završeni pregovori o plaćanju naših ratnih dugova Engleskoj, poslije čega veći i razvijeniji ekonomski odnosi moći će samo da pojačaju našu iskreno i dokazano prijateljstvo.

**Se srodnom Poljskom**  
potpisali smo pakt o prijateljstvu i konvencije o arbitraži.

**Odnosi s Njemačkom**  
su vrlo dobri, a veliki zajednički interesi i trgovačke veze upućuju nas da nastojimo da ih još više poboljšamo i pojačamo, a to će se postići Uskoro ćemo početi i pregovore za trgovački ugovor.

**Naše držanje**

**Prava Saveza Sovjetskih Socijalističkih Država**

nastavlja dr. Perić, kreće se između želje da s velikim ruskim narodom imamo uvijek najintimnije bratske veze i neizvjesnosti da li je današnji režim u Rusiji zaista konsolidovan kao i da li je bezopasan u svojoj agitaciji sa izvjesnim režimom protiv ekonomskog poretka koji smatramo uvijek opasnim po društveni opstanak. I baš zato što nas rukovodi načelo nemiješanja u unutrašnje ruske stvari, moram izjaviti da nije lako doći do zaključka da je današnje stanje u Rusiji dovoljno određeno i jasno da bi mogli donijeti odluku o njegovom priznanju.

Mi ćemo pametno i pažljivo pratiti događaje, a Jugoslovenska vlada zna da će Jugoslovenski narod pozdraviti dan kad će moći uspostaviti s Rusijom one odnose koji su od uvijek postojali.

**Se Turcima**  
mi smo zaključili ugovor o prijateljstvu. Sprema se i trgovački ugovor i razne konvencije. Odnosi su normalni i puni dobre volje.

**Se Ujedinjenim Državama Amerike**  
veće nas odnos prijateljstva još iz vremena rata i iskrena zahvalnost. Prošle godine potpisani su s Amerikom sporazum o isplati naših ratnih dugova u iznosu od 60 milijuna dolara. Isplaćivanje obroka već je otpočelo. Uslovi po kojima je isplata utanačena, dokazuju veliku naklonost Amerike prema našoj zemlji.

Osim toga govorio je ministar dr. Perić o raznim drugim državnim pitanjima. Ovaj je njegov referat pobudio zanimanje svih država, jer se iz njega faktično vidi, da Jugoslavija ima sa svima državama dobre odnose.

**Demate novosti**

**† Dane Gruber.**  
Dne 21. o. m. umro je u Zagrebu srednjoškolski ravnatelj prof. dr. Dane Gruber, poznati pisac knjige «Povijest Istre» što ju je 1924. izdalo društvo «Braća hrvatskog Zmaj». Knjizi je, kako je poznato, pridodan i pregled «Narodni preporod u Istri» od prof. Vjekoslava Spintića. Pokojnik je rodom Senjanin (rođ. 1856). Bio je neko vrijeme izvanredni profesor na zagrebačkom sveučilištu, gdje je predavao hrvatsku povijest. Radio je u Matici Hrvatskoj i

bio je član Jugoslovenske Akademije. Baveći se studijem hrvatske povijesti, napisao je nekoliko historičkih rasprava. Nag je Istrane zadužio time, što je obradio sustavno istarsku povijest u spomenutoj knjizi, i to od najdavnijih vremena do poslijeratnog doba. Općotuzi za tim naučenjaskom, pridružujemo se i mi. Pokoj mi vještiti.

**Novi Istarski podešatelji.**

On. Mussolini je pregledao spisak novih podešata iz raznih pokrajina, među kojima također je puljske. On je predložio Nj. Vel. kralju da ih potvrdi. Istarski podešatili bili bi:

- Labin — conte Lazzarini Giuseppe; Buje — Parovel Luciano; Kopar — De Manzini cav. Piero; Podgrad — Prelluzzi Giuseppe; Cres — cav. Nicolò Stefano Petris; Vodnjan — notar dott. Filiputti Pietro; Zminj — Leo Ralaeac; Izola — Hrusch Edoardo; Mali Losinj — cav. Antonio Tarabocchia; Motovun — notar Tomaso Pietro; Vrsar — Apollonio Giorgio; Buzet — Zetto Pietro; Piran — cav. Lughnani Francesco; Pazin — cav. Bruno Camus; Oprtalj — Silvestro Silvestro; Rovinj — dott. Kormarek Bruni Antonio; Umag — Apollonio Franco; Dekani — Mastracchio Edoardo; Višnjani — Mocibob Giovanni.

**Poziv pod oružje.**

Komanda tršćanskog vojnog okruga javlja, da se od 23. aprila dalje moraju rekruti 1907. prijaviti redom pod oružje. Oni, koji se onoga dana, kada su pozvani, ne prijave biti će proglašeni deserterima, a njihova imena biti će predana karabinjerima, koji će ih tražiti. Oni, koji nisu dobili pismeni poziv, a uzeti su na stavnji, neka se prijave ovim abecednim redom:

Ako im prezime počinje slovim A do G — dne 26. aprila; od H do P — 2. maja; od Q do Z — 7. maja. Uhačeni deserteri strogo se kažnjavaju po vojnom kaznenom zakonu.

**D'Annunzio i gospodarska pitanja Istre.**

Neke dan poslao je Gabriele D'Annunzio puljskom prefektu jednu svoju fotografiju. Tom prilikom izrazio je, da bi on veoma rado postavio prvi kamen za istarski vodovod, koji bi se morao doskora početi graditi. Prefekt je taj njegov predlog prihvatio, pa će, prema tome D'Annunzio postaviti prvi kamen istarskom vodovodu. Izgleda također; da se D'Annunzio zanima za to, kako bi se što prije ustanovio jedan providitorijat, koji bi proučavao sva gospodarska pitanja siromašne Istre. Ta bi se ustanova morala brinuti, da se u što kraćem roku u doskoči svim nevoljama, koje uvećavaju istarsku mizeriju, tako bi se na primjer morala brinuti za izgradnju cesta, željezničkih pruga, školskih zgrada, vodovoda itd.

**Dozvole za držanje koza.**

Puljska prefektura je odredila, da neće više izdavati novih dozvola za držanje koza. Razumije se, da će se morbe za obnovu dozvole, koju netko od prije ima, uzeti u obzir, ali se tim molbama moraju priložiti stare dozvole za držanje koza.

**Vazmana pogode ili epineze.**

Predsjedništvo fašističke federacije trgovaca molilo je Ministarstvo za narodno gospodarstvo, da bi se ovoga Uskrsa dozvolilo pečenje uskrasnih tjestena, kao što su na primjer naše pogode ili epineze. Ministarstvo nije tu molbu uzelo u obzir; pa se tako ove godine za Uskrs neće smjeti peći pogode. Brašno se smije preredivati samo po određenoj mjeri, a mora se upotrebljavati samo za pečenje običnog svakidašnjeg kruha.

**Identitetsne iskaznice.**

Nekoje su općine bile javile, da je za ličnu iskaznicu potrebno imati 2 fotografije. Sada se je naknadno odredilo da svako bez razlike mora donijeti tri fotografije.

Fotografije moraju biti male, izdane u redu i na tankom papiru (debljine obične dopisnice), a nipošto na depešom kartonu.

**Dacijna na ribu.**

Govori se, da će puljska općina odrediti da se i na ribu mora plaćati dacija, želi li se prodavati na puljskom tržištu. Već se je i do sada općini plaćalo 4 posto od prodaje na veliko no izgleda, da je to općini malo, pak se kani pomoći ovom novom dacijom. Za ribu riba plaćati će se više, a za prosliti manje. Ovo nije nimalo dobro namjera, pa bi bilo lijepo kad bi općina od toga odustala. Druge općine to ne rade.

**Puljski tribunal.**

Dne 21. marta održala se je pred puljskim tribunalom rasprava protiv Josipa Piljana iz Bokordići, koji je silovao šestnaestogodišnju djevojku Katicu Panić Antovovu. To se je dogodilo 20. januara ove godine u blizini Bokordića, dok je djevojka čuvala na pašu stado ovaca.

Sud je Piljana osudio za ovo životinjsko djelo na zatvor od 1 godine i 8 mjeseci.

Dne 22. marta odgovarao je pred puljskim tribunalom četrnaestogodišnji dječak Ivan Franović iz Veprinca, jer je 23. marta prošle godine ubio iz puljske svoj vlastitu majku. To mu se je dogodilo nehotice. On je naime baratao s puškom, koju je u njihovoj kući donio sobom Josip Puhar, šumski čuvar. Puhar nije znao, da je puška puna, pa je pustio da se Franović s njom igra. No, najednput puška pukne a Franovićeva majka Kata pada mrtva.

Zato, jer se je ta nesreća dogodila nehotice Franović nije kažnjen, ali je kažnjen Puhar zato jer nije pazio na svoju punu pušku na 5 mjeseci zatvora i 200 lura globe.

**Nezгода.**

Na cesti Vodnjan-Svetvinčenti dogodila se je nezgoda. Djevojci Mariji Merić, koja se je vraćala kući iz Vodnjana u Africe. Pala je naime pod jedan automobil, koji je tom cestom prolazio iz Beča za Brione. Za nesretan slučaj krivi je šofer. Djevojka je prenesena u bolnicu, jer ju je automobil ranio u lijevu nogu.

Na cesti Vodnjan-Pula dogodila se je jedan automobil skoro pregazao jednog seljaka, koji je u društvu jednog seljaka prolazio cestom. Izgleda da su ova dva bila malo zveselala. Malo je falilo da ga automobil nije pregazao; ali je svejedno dobro udaren. Rana je eparafangom u celo i to prilično teško. Nalazi se u puljskoj bolnici.

U Oprtlju se je mladiću Antunu An toncu dogodila velika nesreća. Vozio se je nizbrdo biciklom, a kako mu se pritom razbio «fren» svršio je svom kolom, o jedan zid. Pri tom padu razbio je glavu i dobio potres moždijana. Prenešen je u veoma teškom stanju u šćansku bolnicu.

**DOPISI**

**IZ ZAGREBA**

**Tjedna trezvenosti**

Tjedan između 6.—13. ov. m. bio je u Zagrebu posvećen propagandi trezvenosti, t. j. suzbijanju alkoholizma. Kroz cijeli tjedan održavan je čitavi niz predavanja: putem radia u pučkom sveučilištu, po školama; bila je provedena sabirna akcija, a se, u toj borbi protiv alkohola, dođe do materijalnih sredstava, priredne se su kino-predstave, a i u novine se o tom pisalo. Po zidovima i oglasnim stupovima osvanuli su plakati sa raznim natpisima kao na pr. Krčma ima samo jedan ulaz a tri izlaza: jedan vodi u tamnicu, drug u ludnicu, a treći u grob; itd. Čemu su ovdje ovjod? Razlika su svakako jasni sve države i svi narodi bez razlike nastoje i moraju nastojati, da se ono loše stanje koje je rat prouzročio, popravi, i da se ljudskom društvu osigura bolji i napredni život. Gubici čitavog u ratu moraju se nadoknaditi i zato je potreban intenzivn rad oko poboljšanja prilika na svim područjima života. Medjutim se još prije davno opazio, da ljudstvu prijedi jedno veliko zlo, strašno po svojim posljedicama, a to zlo, taj neprijatelj, koji je kadar da uništi puno toga, jest alkohol. I kada su države svoj politički položaj stabilizirale, jedna im je od glavnih briga, da se riješe toga zla, što ga društvu nanosi alkohol. I dogodilo se to, da se povelja borba, ispočetka tih kasnije sve otvorenija i jača, borba protiv alkohola, kao društvenog zla. Ne treba tek dokazivati štetnost alkohola po zdravlje ljudi, pojedina kao i naroda. Bijeda pojedina, famozije, naroda, pa tamni ljudski rodovi, koji se posljedice alkohola. Zato se nije moglo to mirno i dalje gledati, već je bilo potrebno započeti, da se to zlo iskorijeni posvema, ili da se učini alkohola svedu na minimum. Amerika je i u tom slučaju najdalje i uvela tzv. prohibiciju, t. j. zabranila zakonom svojim državljanima svaku upotrebu alkohola: pica. Evropske je države slijede, odnose tako oštrim mjerama, ali i one idu za tim, da svedu upotrebu alkohola na najmanju mjeru. Mora se opet znati, da čitava ta stvar oko suzbijanja alkoholizma dovodi u gospodarskom pogledu do poteškoća i poremećaja. Takove bi oštre mjere, kao na pr. one u Americi, ovdje u Jugoslaviji dovele vinom bogate krajeve u vrlo nezgodan položaj u gospodarskom pogledu. Tim vidom su i ti vinom zasadi krajevi jedini prihodi, tamnoštan stanovništva. Time opet nije rečeno, da su takove poteškoće takove naravi, da ih je nemoguće prebroditi. To dobro uvidjaju oni, koji vode taj antialkoholni pokret, pa oni i misle tako, da bi se tim krajevima prihod od vina nadomjestio drugim nač-

**P O D L I S T A K**

**Jesenje lamentacije na proljetnoj svirali**

«I' će doći, I' se doći...»  
Nite trava i ljubav, a pjesnici se izvlače iz svoje zimske čahure na proljetno sunce i ključaju rime u sunčanom proljeću i cvijeću, u glasovima ptica, što se grane na granu, liću, po plavom nebu, koje nam ovoliku blagodat šalje, i tako dalje.  
Tako biva u prve dane proljeća. I onda se gospodске ilustracije, koje se obično listaju po zadimljenim i malo proljetnim kavazama pune tim stihovima i nekima izozvanim alegoričnim slikama proljeća. Redovito se proljeće slika na sliku i priliku mlade djevojke, kojoj se obrazi rumene, ko namazani crvenim papirnom, u koji je zamoljena Franck cikcija, Oči su joj nekud mekane i tople i pune proljeća, a kose joj (tako izgleda) mirisu po cvijeću od mandula.  
Inče se u gradu zna, da je blizu proljeće i po tome što se ljudi, zbog razigranog i oživljenog života, češće — ubijaju. Pred zalaganom biva u prve proljetne dane ko pred opravizacijom, nose namne siromašna gospoda kapute na leđima, a dšu za njih para, da nlate ko — zimski dug.  
Inče se zna, da je proljeće tu i po tome, što gradski kanali «zamiruju» u svjež zrak mirisom, koji nije ni malo proljetan.  
Za selo je proljeće u glavnom ovako formulirano:  
Zima prodje, a proljeće dodje  
ptice po, cvijetaju ružice  
svie se ljudi i vrijeme ne gubi...  
No mi, i u gradu i na selu, ove godine čekamo proljeće strpljivo ili nespriljivo, već prema tome kakvi su nam interesi u vezi s drugim proljećem. Prošli smo kroz januar, februar i, just s vijetom proljeća, u ožmaju. I već smo odavna akordirali svu muziku naše unutarnjosti za do stojan mu doček, no i na pust smo gacali po

blatu tužno omaskirani bez tajanstvenog kapelnika, koji se zove proljeće. Pošto bismo ko ptice, cvjetali ko ružice, ljubili se sve u zimu, ali nam ne preostaje drugog, nego čekati, jer je proljeće ove godine negdje zaočelo. Još nisu u gradu kanali u svojoj «mirnoj» snazi, što je veoma slab znak, a ni ptice nisu zapjevale na zelenoj grani iz pune svoje ptičje duše.  
Događa nam se kao da smo na jednoj istarskoj stanici da čekamo vlak. I već čujemo, kako negdje udaraju kotači, ali još dugo čekamo dok se dovalja ona zivina, što se zove «istarski vlak». A tako je eto i s ovim našim proljećem.  
Još smo mu o Božicu čuli ležanje, Govorilo se, da nam je proljeće u na pred nosom, i da nam nije potrebno drugo nego otvoriti mu vrata naših hladnih kiša i prozore našeg zimskog raspoloženja, pa da udje i da se razbanti. A kad smo to učinili, mjesto proljeća usla je k nama bura da nam prevrta prerazu radost i da nas obute u vruno što imamo. Morali smo tako pokopati misao o proljeću, a na njezin grob prosula se je bijela tuga — januarski i — februarski snijeg.  
Narodne poslovice, koje redovito zakrčavaju citeli svijet, kažu, da je velika mašja derata. No ove se godine naše istarske mašje nisu u veljači po krovovima ljubile, jer su se vjerovatno bojale «slungespickataras». A to je slab znak. Bez obzira na službeni datum, proljeće počinje uvijek prije svog — početka. Ove je godine zaboravio tradiciju i «navadu staru» — i mačke se u veljači nisu derale.  
Od prvog «velje» (februara), počne «velje», — kaže opet narodna poslovice — no ove godine izgleda, da se u veljači misla nije zelenilo, osim ako možemo uzeti u obzir, seljaka, koji se je zeleo od jedne, čekajući proljeće, koje se vuče po «kroculama» ove u znaku svetog zaključanja.  
Iza kako se je doslužila Marija Kandelora, koja na veliko viče svojim ženskim glasom (kojemu ne treba nikada vjerovatno) da je zima «dru» opazili smo, da je je velika lež, jer je već sveti Blaž bio tako snuđen i kiseo, ko da su sveti barke potonule, ili kao da je izgubio na lutriji. I nebo je svatano i tužno počelo da se cmizdi.

suzi i ozbiljno kiši, a to nije u februaru dobro, i ako pjeva ona nekla pjesma, da kija pada, trava raste, i tako se je poslije u tom stilu nastavljalo pod nekom čudnom režimom svetog liže: dva dana kiše, jedan sunca i obratno. U znaku ovakvog prevrtljivog nebeskog raspoloženja dovoljno smo se i do 20. marta, koji se u starom sv. pismu našeg naroda zove varaz, za znanje i ravnanje svim budućim generacijama, koje će imati posla s tim varivim gospodinom mjesecom.  
Često se naš narod u svojim poslovicama prevari, i ako je bistriji od ovogoljšeg proljeća. Tako se na primjer kaže, da u martu izide svaka travka vanika i da se ljubica plavka, a od svetoga Matija, da svaka ptica zapiva i da se proljetno sunca napija. No, od svega toga narodnog glasa — pravog glasa čuti nije.  
I nije se u ovome martu bilo potrebno bojati smarčenoj sunca, koje uleđa jače nego zmija ili jezik opake žene. Bilo je to sunce nekde prepisano i krmelivo, da bi moglo baciti čovjeka u «influenciju», iako da su si prvi voljeli valjuskati se u svojim zimskim buham, nego li da izmile iz svoje kućice, i to ne za, jer ih je sunce peklo, nego zato, jer im je bilo prehladno. Opazili smo, da je poğrešna i ona narodna nepogrešiva mudrost, koja kaže, da se mjeseca marca igra kosa i tanca, (ove godine možda od glada, ali ne zbog razigranosti mladosti).  
Poslije svetog marca — svaka ptica gnezdira, — tako se kaže, ali može da se i laže, osobito ima li se posla s jednim ovakvim marcem (marcem — jarcem), muka ga ne ubila! Za svetoga Jozipa — jaja ptica prosipa, — tako smo i mi mislo, no ni par dana poslije tog dragog svetog «maranguna» prosula se je leđa — mjesto ptičjih jaja, bez obzira na to, što narodna poslovice kažu, da bi trebalo imati sav maraz tuž (što ove godine nebo nije uzelo u evidenciju), a april treba da smotan. I bez obzira, da je martovska vedrina veoma potrebna vinogradu, jer se kaže, da martovska vedrina — vinova dobra godina.  
Mokar maraz — zao parač, kažu Hrvati, a

služna braća Slovenji sekundiraju: Ce sušec praš odrog ponedelj, pravdo prvobol letina nam obeta. I Mora, mora maraz da je selo, inče, inče, inče. Mora da se sve praši od sunca, jer jedna stara poslovice, koja je vasa prašna od starosti, kaže — Prašina marta — vriedi zlata.  
A šta se je kod nas dogodilo? Bilo je kojekakli Krumpir, n. pr. koji bismo morali pred polovicom marča, pred svetim Jožkom posaditi, posaditi sm s velikim zaključanjem, radi februarških i martovskih kiša, a mnogima je još u konobama ili na tavani, gdje antipolno klijaju, jer ga lomi snaga čekajući togoljivo zaglijanje proljetne zemlje.  
I drugi su usjevi zakamili — sve krivjomo proljeća, koje nije prevrše kvadrilsko, nego dapač, — bezobrazni, zato, jer vrijeme nije pogodovalo, i to je apsolutno potrebno to do Blagovještih obavij pa makar i s kišobranom nad glavom ako kinašće si, ako si vinograd, slabo piši: Bit će me bolje da i nas nema. (To doduše ne kaže narodna poslovice, jer javni moral toliko «cencicence» protike ne dozvoljava).  
Evo tako je i to u glavnom. A neka niko ne uzme za pretilerano, da je ove godine u prvom prilikom zaključili, da ne treba bacati kabana od Jurjeva dana, ni jaketa, dolje po ptice, no dole, jer proljeća još nima, već se po «kroculama» (ko da mu se ne će i ko da mu se drijema. Korizme s istim tragom postkarskevalskog pepela na čelu (za vesle), koje se nisu neje ni dotakle zrove Uskrs. Proći ćemo tako kroz Cvjetnicu (be cvijeća), veliku «setemanu» i kroz zva naša što bili smršali proljeća i Uskrs, kada smo jo li pisavice. Bila je «ona blažena vremena» (pepa naša) u su danima, kada su prilike i nepri koje boladi nas ko pisanici i kada nam sve me koje bride na lice nisu svoju težinu.  
A do onoga, možda će i proljeće doći.

kom zarade, kao na pr. kultiviranjem industrijskih biljaka, podizanjem industrijskih poduzeća. itd. — Bit će poteškoće bez sumnje i u tome, što će biti dosta teško predobiti za ideju trezvenosti naše Hrvate, koji još uvijek vole "kapljicu", a ova je zemlja inače poznata kao zemlja, gdje se vesela društva često susreću, gdje se nasadržice tako vole, i gdje su vinskih pjesme tako nešto domaće, da će biti vrlo teško Hrvatima priviknuti se na život bez svega toga.

Za sada je djelovanje Antialkoholnog pokreta ograničeno tek na grad. Treba približiti ljude, marljive i trijezne pojedince, koji će se oduševljeno dati na taj posao, da sistematskom propagandom dovedu ljude do uvjerenja, kako uživanje alkohola, pa i u najmanjoj količini, škodi pojedincu, porodici, društvu, državi, pa onako da biti lako doći i do konkretnih rezultata. Zato se organizuju tzv. apstinentska društva, većinom sada među srednjoklasnim dječavim, koje će onda tu aktivno preuzeti i u šire slojeve naša sela. Ti mladi trezvenjaci zavjetuju se, da ne će u svom životu okusiti niti kapljice alkoholnog pića, i da će raditi u životu, da i druge privedu toj svijesti. Možete si predstaviti, da je to od velike potrebe u zemlji, gdje u prošlogi godini potrošak pive iznosio 142 milijuna litara, a rakije 65 milijuna litara, da o vino i ne govorimo. U ovom slučaju na koncu može se na to nadovezati, da u Zagrebu postoji tzv. "antialkoholni mlinski restorant". Ime mu kazuje i program. Posve u kratko: mjesto alkohola nijeko. Postoji već po prilici godinu dana, i daje li nam možda sve to povoda, da namismo, kako — ma i polako — svakako idemo u susret "treznijem" vremenu nego što je ovo današnje? A. R.

IZ MUN

Svega po malo.

Kod nas ima više pismenih ljudi, koji bi mogli napisati malo češće dopis o našim prilukama za naš lišt, našu dragu "Istarsku Rijeku", no, ne će niko da se lađa para. Lijepo bi bilo, kad bi se iz našeg kraja češće javljali u listu, da se zna kako živimo, što nas muči, a što veseli.

U okolici, a i u samom Podgradu, naročito na "daskariji" i općini misle, da mi u Munama stojimo izvanredno dobro i da imamo pune zepove. Kad je nešto da ujedini, za kojemu nam mnogo žurno, kako prodaju, jer imaju mnogo šume, koje ne mogu biti nove. Nije onako, kako se govori o nama. Ima kod nas pametnih gospodara, koji znadu štediti svoje šume, što već mnogo godine rastu, ali istina je i to, da su već mnogo posjekli veliki dio svojih šuma, jer je mizerije i kod nas. Dobitka nema, a potrebe su velike, pak se bogme, svome sjeoku. Polja su nam danas veoma slaba, malo ili ništa ne radaju, u ošohodarine na zemlju moramo plaćati, i ako kroz cijelu godinu kupujemo skupo brašno za kruh i za palentu. E, silna su naša polja! Jedini nam je dakle pomoćnik u životu naša šuma. Ali i ona je, kako smo već prije spomenuli, sve više i više sječena, jer tako nalažu životne potrebe Društva, ili kakve gospodarske organizacije za unapređenje gospodarstva kod nas nema. A kad bi nam nešto slična. Ovakvo ne možemo dalje, moramo se na bilo kakav način organizirati. Da, ali mnogo i mnogi viču protiv toga. Misle, da bi nas to stajalo novaca. No, za krčmarskim stolom, tamo smo svi složni i — organizirani oko naših čaša i nalazimo uza svu gospodarsku mizeriju, o kojoj pišemo, novaca za rumeno vince. Kako smo kazali, kod nas ima pismenih ljudi, ali naprednih ljudi nema baš. Nemamo jednog učenog čovjeka, koji bi oko sebe okupio one, koji bi bili voljni zanimati se našim društvenim životom. U bivša vremena zanimali su se tim pitanjem naši svećenici i učitelji, no danas njih više nema. Imamo učitelje, no danas njih više nema. Imamo učitelje, no danas njih više nema. Imamo učitelje, no danas njih više nema.

Prošle godine smo kupili nove zvonove za crkvu. Stojimo nas mnogo novaca, nešto preko 20 hiljada lira. Pod našu crkvu spadaju tri sela, i to Male Mune, Vele Mune i Zejane. Svi placamo zvana na obroke. Zato smo odmah iza kako su nam stigli zvonovi, izabrao odbor, u koji su ušla iz svakog sela po 2 člana. Tom su odboru povjereni, da vodi račune i nabire novac. Oni su izabrali između sve jednoga knjigovodju. Odbor bi morao svake godine se planinama predložiti svoj izvještaj, da se vidi što su učinili i kako stoji računi, no toga naš odbor nije učinio. Knjigovodju smo često pitali račune, no on nije ništa ništa da pokaže, a napokon je jednog dana otišao iz sela, u drugu državu. Ne kažemo i ne mislimo, da je on htio pronevjeriti povjereni mu novac, jer napokon za njega jamać otac, a novac je točno sloao na određeno mjesto, no bilo bi lijepo, kad bi bio sve račune predao lijepo javno, a ne onako tajno raditi. Kad se nešto radi za društvo, mora se društveno postupati, da budu svi zadovoljni. To kažemo u sasna dobroj namjeri, a ne mislimo nikakva napadati, kažemo samo za školu drugih.

Nadodajemo, da smo ove godine pustno došla prošli onako pa staru, Pleša, doduše nije bilo, jer su dozvole veoma skupe. Mladici i djevojke zabavljali su se pjevanjem. Prolazili su kroz selo pjevajući one naše domaće narodne pjesme "Oj ti mala mila drago moje" itd. Djevojke su onaj dan većim dijelom bile odjevene u našoj lijepoj i ukusnoj narodnoj nošnji. Preporučimo im, da bi ne sašlo u šali, nego i u zbilji i druge dame nosile ovu lijepu našu staru nošnju, koju su nosile naše majke i bake. Bilo bi to i za njih ljepše i korisnije. Javiti ćemo vam se opet dokora, vaši Munaši.

IZ BATLUGA KOD GRAČIŠĆA Gospodarski radovi. — Naša mladež. — Računak a prijatelj.

Veoma nam je u negodno vrijeme došla kiša. Gledamo tužnim okom ovu tmurno i naoblačeno nebo, jer nas briga muči, kada i kako ćemo obaviti proljetna poslova. Već je druga polovica marta, a naš krumpir još u konobama mjesto da smo ga već posadili. Prošle godine bio je naš krumpir oko 20. marta u zemlji, dok će ove godine i april naći mnogo polja nezasađena. I ostala su naša polja neobrađena, a trosvi neobrađeni. Došli je doba kada treba cijepati američanske loze. U našem selu ima malo američanskih loza, ali nam i te slabo idu, pak se bojimo, da ćemo od njih kasno vina, imati ni za našu potrebu, a kamo li za prodaju. Nije naša zemlja pogodna za dobar uspjeh. Previše je naim hladna, kasno nam dolaze topli dane, a rano dođu pak hladni. Nije vinograde u kasnu jesen mraz ofur, kao da bi po trsovinama neko vreću vodu polio. To je jedno veliko zlo za naše gospodare, koji marljivo i s trudom obrađuju vinograde, a za taj im trud Bog da slab uspjeh. Ne isplati se onaj mučan rad. U selu smo većim dijelom siromasi, pak nas slaba ljetina jako udara. Inače se kod nas veoma teško do novaca dolazi. Udaljeni smo od grada i od gradskog rada i od željezničke pruge, ko u nekog Sibirijski. Teško je živjeti bez novčanin sredstava kada se za sam život mora udati, no ima u našoj okolici sela, gdje mladost toga ne osjeća, na dobrom glasu, tako na primjer u Hrvatima nose se djevojke u "pariškoj" modi, ko prave gospođe kćeri. To je jedno naše narodno veliko zlo, na koje treba pristom pokazati. Tamna mladež nije zadovoljna, da sama hrli u propast i da sobom vuče sve naše domove, nego imaju i mladici i djevojke odvažnosti, da se našima rugaju, kako su po staru odjevene i kako su neelegantne. Kamo sreće, da bi naše djevojke uvijek ovakve ostale. Bilo bi to dobro, jer bi gaš našega sela bio uvijek lijep, a bogme i ako smo siromasi, ipak ćemo nekako do živimo, ako se ne damo na svištan raskoš. Imaju pravo naše djevojke, da se ne obaziru na poruge i da su skromne. Tko viziru na poruge i da su visoko diže nos, taj će brzo ići bos — tako kaže naša narodna poslovice. To neka si zapamte one moderne djevojke, a naše neka slušaju svoje starije, pak ne će pogrešiti.

Dne 12. ovog mjeseca ostavio je svoj dragi rođeni kraj i oputio se je u daleku Argentinju naš dobar prijatelj Josip Milotić. Morao je da zapusti svoju domovinu, koju je mnogo ljubio, i da ode za zaradom, jer se kod nas ne može živjeti. Na odlasku su ga pratila četvorica mladića do pazinskog kolodvora s pjevanjem i suznim očima. Bio je svima dobar drug, bio je kao neko stablo, oko kojega su se svi ostali sakupljali. Svima je bio ko neki vodja, svima je bio prijatelj, pak smo se teško s njim rastali. Malo je bilo njih, koji nisu zaplakali, kada je za posljednji put pozdravio sve selo, a posebice svoje drugove i naše djevojke, sjećajući se lijepih mladih dana u našem kraju. Našemu prijatelju želimo svi sretnan put preko oceana, želimo, da bi u tuđini bio sretan i da se dokora vrati na naše brijegove zadovoljan, čekamo ga, da opet zapjevamo našu pjesmu. Vaš Prijatelj.

IZ RAČICA.

Vrijeme. — Pust. — Još jedna. — Zaustavljanje "Ist. Rijeci".

Svi se tuže na slabo vrijeme, a i s punim pravom. U zimi, kada nema mnogo posla nije nam po volji ovakvo vrijeme, a kamo li sada u proljeće, gdje su nam pune ruke svakojakog poljskog posla. Upravo sada mora kiša da pada, a mi po cijele dane, što ne se kaže, druge brojimo. Prošao nam je i pust. Nešto smo se zabavljali i veselili. Bilo je nešto plesa od "mačkar". Tu je bilo svega po malo — ko na svakom pustnom plesu. Ne samo kod nas nego i žališća i u drugim mjestima opaža se, da materinji veoma rado zaboravljaju svoj materinji jezik. Naročito se to događa kod mladih. Srame se svojeg jezika. Trebalo bi da si upamte ove lijevje silhove: "Tudje poštuju, a svojim se dičile". "Istarska Rijek" opet vrlo nereditovito dolazi. "Narodnoga gospodarstva" fali često polovicu istarska, koji dolaze ljudima u Račice. Molimo Vas, da se informirate i pobrinete zato, da nam se lište redovito dostavlja, jer držimo da je nehotično krivica pošta, kad vi kako znamo redovito dostavljate.



Franina i Jurina

Jur: Ja sam moje obavil, Jurino. Jur: Sam i ja moje. Fr: A si ti čul? Jur: Sam neč: i videl i čul. Najprej sam malo va Gračišću počinal, a onput sam šal ravno z dolu, va polje. I kako ti ja grem, najedanput ti čujem — sopeli. Fr: Sopeli? O korizme? Jur: Ma kakova korizma! To ti je bilo na pusu nedelju zapoline. Fr: A kade? Jur: Va Batluge. Ter sam ti već rekai. Jur: Nisi mi rekai — ma neka bude, kako da si, Dunke — sopeli. Jur: Ja — sopeli. I morem ti reč, da otkada sam živ, još ih nisam čul o nako lepo navijati, kako on dan. Jedan mali je sopal na tanku sopelu, a jedan veći na onu drugu — debju. To ti je bilo — atroke organi! Mrtav bi ih bil posušai! Fr: Mane je jedanput jedan pametan čovek rekai, da mi ni sami ne znamo ča j sopela, osobito, ako se va nju "sopae kako j trebe. Jur: To ti je bila baš prava muzika. A još je lepje bilo kasneje, kad je oni mali sopai, a oni veli pival. Mali zavija i navija simo pak tamo, a veli piva, i kako mali navija, veli grmi, da ga je čut va Pican. Ma lipo, Frane moj, da lepje ne more bit. Fr: Viš to mi je drago čut. Štare u "zance! A kako tancaju: po novem ale "po staremu! Jur: Već po novem nego po staremu, da "bi tako nel" Vražji "tango" prišai je i va naša sela, a tako ga neki tancaju, da čovik ne zna, bi l' se smel ale jadi. Nego ča ču: stisnul sam se va moj kutić i promišljal sam, kako je sada, a kako je bilo onput, kada smo mi dva zajedno lešnjaki pobirali. Fr: A ča si još videl va Batluge? Kako se nose naše divojčice? Imaju i one na nogah one neke kalceci "akolor de karnet". Jur: A ne, Frane, tega pak ni tamo. Tamo su divojki obučene po domaću, čisto i lepo, ma hvala Bogu i majčici Božjoj, onega prokjetega luša ni puli njih. Fr: I neka ni, zač lušo je otac od svake poganarije i svakega zla. Jur: Rekai sam njim ja i povedai sam njim, koliko ja poznai familij, ke su šle s vragu samo zaradi luša. Da vidiš, kako su me lepo poslušale! A ja sam ih od srca pohvalil. Fr: Dobro si storil! Ma ja mislim, da sve to stoji na oech i na materah. Jur: Stoji i do dece. Ako se deca još koliko toliko boje svojeh roditelji, onputa je dobro — ako ne — onputa je rovina. Fr: Po tem, kako ti povedaš, bi reč, da va Gračišćine ima još nekoliko tega straha. Jur: Ima, hvala Bogu, i vredneh roditelji i vredne i poslušne dece. Neka ih Bog blagoslovi! Fr: A muški? Kako se pak oni nose? Jur: Prez velega prigovora. Pital sam, kako je po drugih selch, pa mi je rečeno: — Ma, Juric moj, je ih saka foza, i ki se malo drže po modi, ma pak ih je i u suknenih jaketah i po liti još i u kružati. Fr: Tem ne će bit zima, vrag sleda! Jur: I ja mislim, da ne će. Fr: Al povej mi brzo, ako imaš još ča, zač moram poč ča. Jur: Imam još neč. On mali, ki je sopal va sopelu, šal je ovi dni — v Ameriku. I prej nego je šal ca, smo se s njim skupa našli, i pivali smo i sopli, kako nori. Bilo je tako veselo. Da sam i ja one večeri bušnul malo — tetu Bukaletu. Fr: Čudno, zač to ni tvoja navada! Jur: Ja, ma za kumpanju se je, povedaju, i fratar oženil, i tako sam ja onu noć baš junački zalel put onega

mojga mladega sopca, kemu neka Bog da sreću i zdravlje! Fr: Neka da, kada j tako vredant! Jur: O, a sada povej malo mane, kade si pak ti bil? Fr: Kade sam ja bil? Nigdere. Doma sam bil. Skopal sam, ča j bilo za skopati i obrezai ča j bilo za obrezai, i hvala Bogu sve po najlepšem vremenu. Niman ja, Jure, vremena za tepuziti, kako neki drugi. Jur: Niman ga ni ja, ma ja mislim, da bim puknul, da ne bim kada i kada samo malo zašal imaj oni naši lepi kraji i ljudi. Fr: Tu pak imaš ti pravol!

IZ RIJEKE.

Kanela ili čovjek, koji se nita ne plaća. — Boris Godunov: naš tatar. — Pansam: pjesma. — Gvo tri.

Na Rijeci se mnogo govori o jednom nesretnom čovjeku, koji se zove Kanela. Taj Kanela bio je profesor a i nakakav filozof. U vrijeme rata stigao na Balkan i kao vojnič-poginuo u Makedoniji. Truplo mu dođu nisu našli, ali kako se nije više vratio k regimentu, javili su, da je mrtav. Otada je proteklo preko deset godina. Kanelina žena i djeca i brat i svi njegovi bili su ga već oplakali i pomalo zaboravili. Kad najedanput izadje u novinama fotografija o nekome čovjeku, koji ča je našđen na ulici u Turinu. Taj čovjek, upitan da kaže ko je, kako se zove i otkuda je — nije umio što da odgovori. Nije znao, nije se sjećao. Ničega se nije sjećao: ni svog imena ni imena svoje majke, ni oca — a ma ničega. Ljudi su odmah vidjeli, da čovjek boluje na amneziju, pa su ga odveli u ludnicu. Amnezija je neka bolest u mozgu: na koga dođe, taj zaboravlja sve, što god je kada vidio ili doživio. Fotografija toga čovjeka pala je slučajno u ruke Kaneline žene. Zamislite, kako se iznenadila, kad je u ovoj slici prepoznala svoga muža, koga je već deset godina držala mrtvim! Odmah se otpremila, uzela sa sobom sve članove obitelji i otmah s njima na put, ravno u ludnicu, gdje je na svoju veliku radost našla svoga, već davno oplakano muža. — On je — on — moj muž — govorila žena. — Tata, tata! — govorila djeca. — Moj mali brat. — Svi su ga prepoznali i svi sretni povedoše ga sa sobom kući. Najzad čini se da je i on sam prepoznao sebe i njih i kazao: — Jest, ja sam Kanela, a vi ste moji: ti — moja žena, ti — moj brat, a vi — moja djeca! — Prođe nekoliko dana, a to ti stigne policiji jedno anonimno pismo, u kome je stalo, neka preze, jer ovo da nije Kanela, već neki prepređeni lopov, koji je već nekoliko puta bio kažnjen zbog raznih prevara, a i sada ga pravda traži, da s njime obračuna rad nekog novog zločinca. To da je neki Bruneri, koji hoće na ovaj način, da se ugno kazni, koja ga čeka. Nato su onoga čovjeka opet poveli u ludnicu, da vide, što će biti. Pozvali su ženu, djecu i majku onog Bruneria i na njihovo veliko čudo, svi su rekli, da im onaj zaista Bruneri. A Kanelina djeca i žena i brat opet tvrde, da je onaj njihov Kanela. Ko je dakle onaj tajanstveni čovjek? — Kanela? — Bruneri? To pitanje muči danas cijelo Italiju, a bogme i Rijeku. Jedno stoji, a to jest, da Kanela i Bruneri našite jedan drugome kao jaje jajetu. Medjutim policija istražuje i novine donose o tome iz dana u dan nove vijesti, i stvar se razvijaju tako, da biste se jedan dan zakleli, da je onaj zaista Kanela, a već drugi dan da nije, nego Bruneri. Kako će se to svršiti, to još niko ne zna. No unatoč tome ovdje su se na Rijeci već mnogi okladali — i za velike svote — da je on Bruneri, a ne Kanela. I tako — bilo ovako ili onako — na Rijeci se uvijek nadje zгода, da se sklopi kakav dobar posao. — Gosti su ipak počeli da dolaze na more, ali ne onako brojno, kako bismo mi htjeli i željeli. Većina ih je Mađzara. Puni su lijepih riječi i zoni, što će je dobiti u riječkoj luci, ali našalost — malo troše. A mi bismo voljeli da manje govore, a više da kupuju. Ima u nas mnogo svega i svšta, najbolje kvalitete i sve jevtino: po niši — Po šest! Po šest — ženske! Ovih dana dobiti smo mi Rijecani malo po nosu. U tataru se naime davala jedna znamenita ruska opera — "Boris Godunov". Opera divna, a Zaleski, Slaven Zaleski, koji je u tom silnom djelu imao glavnu ulogu, pjevati je prvoga reda. Vrlo je dobar i dirigent Capuana, koji je uz to i veoma točan. Na paklatima je stajalo, da će predstaviti početi točno u osam sati i po. I kad je bilo osam sati i po, Capuana počeo da dirigira, glazba da svira, zaster da se diže, a pjevači da pjevaju. Ali od svega toga nije se čulo ništa, jer je baš u to publiku navaila u dvoranu i u ležu i to uz takav štroput, da je dirigent prestao dirigirati, glazba igrati, pjevači prestali nastojati, a zaster spustio. No sada je čulo nešto pravi teatar u teatru. Oni, što su bili prije došli, poteli su da grade one, što su zakasnili i to takovim izrazima, da mi se od muhe koža ježila. Hoće li ova lekcija da koristi? Bojim se da ne će. Mi Rijecani smo, istinabog, prvoklasni



ljudi, ali točnost nije nikada bila naša prva i glavna kritepije.

Najvažniji događaji prošle sedmice bio je svakako onaj bik, što je na sveopći strah i trepet nekoliko vremena trčao po ulicama našega grada.

Evo što je: Nekakav se bik pomračio i razbesjelo zaleteo se gradom šireći uokolo zvuč, sve dok ga nisu uhvatili.

Domao sam, da je taj bik čekao na mladu s drugim volovima, da ga ukrcaju, i kako je čitavo vrijeme piljio očima u nekakav parobrod, kome se vidjela gotovo čitava crvena kolumba, zamrabilo mu se od onog crvenila pa se pomamio.

Druga: Ninetta nije dugo vremena mogla da spava, pa mi se je po cijele bogovetne dane tužila na tu svoju besanicu.

Napokon je ozdravila. — Sada spim, kako cok — pohvalila mi se ona, a ja sam počeo da hvalim Boga, što joj je dao da spava, samo da mene ne gnjavi. I zaista, ona mi otada više nikada ne govori o besanici, ali me zato — i to kako! — muči sa svojim prokletim sanjama...

IZ ROČA

Smrt mlade djevojke. — Poljski radovi. Nije dosta, što nas bje svakojaka nevolja, već mora i crna smrt, da dolazi u posete, i to našoj mladeći.

Laka nek ti bude rođena zemlja, koju si toliko volela, draga Marice, a roditeljima i braći naše iskreno saučestue.

— Proleće se bilo pojavilo brzo ove godine, ali izgleda, da se preneglilo, jer se eto opet menja. Kiša, a i zima je opet. Ni smo još posadili krumpir, taj naš najvažniji posao, pa nas to zabrinjuje.

IZ BUZETSKE OKOLICE. Kame vijesti o pustu. Pust je prošao, a sada da Vam javimo, kako smo ga sproveli. Pa kako drugačije nego po starinsku! Drugačije bi nas Bog.

— Pust je prošao, a sada da Vam javimo, kako smo ga sproveli. Pa kako drugačije nego po starinsku! Drugačije bi nas Bog.

— Pust je prošao, a sada da Vam javimo, kako smo ga sproveli. Pa kako drugačije nego po starinsku! Drugačije bi nas Bog.

zabaviti. U tu svrhu se u selu jako duboko razmišlja, kako i čim će se ljude ugodno iznenaditi, da budu i stari veselji, te da se smiju. Zato su svake godine drugačije Sale. Ima tu krabulja na magarima i konjima, koje prave svake Sale.

— Krabulje jdu od sela do sela, od kuće do kuće. Pred svakom kućom se zaustave. Završavaju koji pjesni komad. Bijele krabulje plešu među sobom ili uhvate koju prisutnu djevojku. Medjutim zvončari vrše svoju dužnost, a to — veseli ljude.

Na dan Pusta obdržavali se plesovi po svim selima. Manja sela to nisu mogla radi troškova, jer su sve te puse komedije koštale preko tri stotine lira.

— Pust je prošao, a sada valja da suvišno potrošeno nadoknadimo delom i štednjom.

Svega po malo

Kako je iseljencima u Kanadi. Zagrebački list seljačke «Novine» donasaju jedan dopis iz Kanade. Iz toga dopisa vidi se, kako je našim ljudima tamo. Dopisnik piše:

«Život naših ljudi u ovoj zemlji (Kanadi) je različan u poslu i plaći, kako sam iskusi sam, a i ovdješnji moji drugovi.

U rudokopima i ugljenokopima. — Radnja traje od 6 do 8 sati dnevno, a plaća je razmjerno od 30 do 50 centi na sat.

— Radnja traje od 6 do 8 sati dnevno, a plaća je razmjerno od 30 do 50 centi na sat, a u ugljenokopima se plaća od tone iskapanog ugljena.

— Radnja traje od 6 do 8 sati dnevno, a plaća je razmjerno od 30 do 50 centi na sat, a u ugljenokopima se plaća od tone iskapanog ugljena.

— Radnja traje od 6 do 8 sati dnevno, a plaća je razmjerno od 30 do 50 centi na sat, a u ugljenokopima se plaća od tone iskapanog ugljena.

DAROVİ

Za fond «Istarska Rijec». I Riječica nam pišu: «Maleni smo i malo imamo, pa Vam zato malo i šaljeno, no znajte da bismo i više dali kad bismo imali.»

— Radnja traje od 6 do 8 sati dnevno, a plaća je razmjerno od 30 do 50 centi na sat, a u ugljenokopima se plaća od tone iskapanog ugljena.

— Radnja traje od 6 do 8 sati dnevno, a plaća je razmjerno od 30 do 50 centi na sat, a u ugljenokopima se plaća od tone iskapanog ugljena.

— Radnja traje od 6 do 8 sati dnevno, a plaća je razmjerno od 30 do 50 centi na sat, a u ugljenokopima se plaća od tone iskapanog ugljena.

POZIV

XVIII. godišnju redovitu glavnu skupštinu koja će se obdržavati u Lanišću br. 19 dne 18. aprila 1927. u jedan sat poslije podne.

DNEVNI RED: 1. Čitanje zapisnika zadnje glavne skupštine.

— Radnja traje od 6 do 8 sati dnevno, a plaća je razmjerno od 30 do 50 centi na sat, a u ugljenokopima se plaća od tone iskapanog ugljena.

NISI ŠTEDLJIVA

ako kupuješ mnogo jeftine hrane koja nije hranjiva. Kupuj radije manje hrane ali ta neka je korisna. To si naročito zapamti kada kupuješ tjestenine.

— Radnja traje od 6 do 8 sati dnevno, a plaća je razmjerno od 30 do 50 centi na sat, a u ugljenokopima se plaća od tone iskapanog ugljena.

RADIOTELEGRAFSKI ZAVOD „A. VOLTA“ u Trstu, Via S. Francesco 31

Savjesno priprevanje za postignuće diplome međunarodnog radiotelegrafiste. — Sa malim trudom sigurna karijera omladini obojega spola. Teorijski pouk daju specijalizirani profesori i inženiri.

MARTINA POZNAJELŠER. Trst - Via Giosuè Carducci 36 - Trst. Izradije najmoder. odijela iz veoma umjerenih cijena te ima u izluzi bogat izbor nacionalnih i inozemnih štofa najbolje kakvoće.

JAVNA ZAHVALA. Svoj rođbini, prijateljima i znanima koji su našu nezaboravnu kćerku VERU VLAŠIĆ sproveli do hladnoga groba, izriču ovime našu najtopliju hvalu.

JEDNOKATNA KUĆA U PAZINU. Podaće se zbog seljenja u vrlo lijepom položaju, zgodna za svakovrsnu trgovinu, na prelazu glavne ulice Via Duca d'Aosta 268.

SAMO pomoću energičnog zdravljenja s Glykolom liječi se glavobolja, slabokrvnost, kostobolja i slaboća. Specijaliteti: ljekarne Castellanoich, Trst, Via dei Giuliani 42.

KRUNE. plaća uvijek nekoliko cent. više nego drugi. ALOIZIJU POVH, Piazza Garibaldi 2 prvi kat.

KURJE OČI (kale) liječi brzo i uspješno mast. Farmacia Sponza TRST - Via Tor S. Piero 10 - TRST. Čuvajte se patvorina!

NAJBOLJE VRELO! Kod nakupaljetne i zimске robe (odjela) svih vrsta cipela, klobuka, kapa, košulja, kišobrana, kravat, inog štofa, svih vrsta platna za košulje i odjela, te pokrivenja svih vrsti i ojeana, obratite se na jedno domaće i najcjepnije vrelo.

M. KOREN & Co. - PAZIN (Corteo pred prostojom)

svoj k svome! AUTOMATSKI KLAVIRI. Za gostione - hotele plesne dvorane za kuću.

HARMONIJI - KLAVIRI - PIANINI. prve poznate tvornice Pöhlmann & Weiss - Stallberger itd. PLAĆANJE NA OBROKE. Isposudjuje - zamjenjuje - popravlja. Na zahtjev šalje besplatno kataloge. Stabilimento Pianoforti Ing. R. Rosa - Trieste, Via Valdivino 24 - Telef. 745